

27A:3

En fastighetsägare har försummat att anmäla ändrade förhållanden på fastigheten av betydelse för beräkning av bruksavgift. Detta har ansetts inte frånta honom rätten att återfå för mycket erlagda avgifter.

S.E. äger sedan 1972 en fastighet i Gällivare kommun. Fastigheten, som ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning, anslöts 1966 till denna anläggning. På fastigheten finns en 1,5-plansvilla med källare. Den förra ägaren hade villan uppdelad på två separata lägenheter. Under S.E:s tid har den byggts om till en lägenhet.

Enligt kommunens va-taxa utgår bruksavgift med – förutom vattenmätaravgift och avgift per m³ renvatten – en avgift per år och lägenhet. S.E:s fastighet har varje år sedan anslutningen till och med 1989 påförts sådan bruksavgift beräknad för två lägenheter. Sedan han 1989 påtalat detta förhållande för kommunen och fastigheten vid kontroll i november samma år befunnits innehålla endast en lägenhet, har kommunen betalat tillbaka den ena lägenhetsavgiften för 1989 till S.E.

S.E. yrkade fastställt att kommunen också är skyldig att återbetala under åren 1980–1988 för mycket uttagna lägenhetsavgifter. Han yrkade dessutom fastställt att kommunen är skyldig att till honom utge ett belopp som motsvarar en med hänsyn till 1990 års konsumentprisindex gjord uppräkningsavskattning på återbetalningspliktiga delbelopp eller, i andra hand, ränta enligt 5 § räntelagen på beloppen från dagen för erläggandet av respektive lägenhetsavgift tills återbetalning sker.

S.E. anförde: Ombyggnaden till en lägenhet skedde under 1972. Kommunen har sedan dess i förhållande till taxan tagit ut en lägenhetsavgift för mycket varje år. Det var först i räkningen den 26 april 1989 som det angavs att han debiterades för mer än en lägenhet. Han har aldrig tidigare informerats om detta. Byggnadslov för ombyggnaden erhöles den 22 juni 1972. Kommunen borde ha noterat att ombyggnaden ledde till att endast en lägenhetsavgift skulle tas ut per år. S.E. visste inte att han debiterades två lägenhetsavgifter.

Kommunen bestred S.E:s talan och motsatte sig indexuppräkningsavskattning men vitsordade yrkad ränta.

Kommunen anförde: Enligt punkt 25 i utfärdade allmänna bestämmelser för brukande av kommunens va-anläggning (ABVA) åligger det fastighetsägare att

utan anmodan anmäla sådan ändring av va-installation och annat förhållande som enligt taxan kan inverka på avgiftsberäkningen. Vidare har kommunen en va-kunnig person som går igenom samtliga byggnadsnämndens handlingar för att se om bl.a. ombyggnader kan påverka debiteringen. Det gick dock inte i det här fallet att av byggnadslovshandlingarna utläsa något som kunde leda till avgiftsändring. Det har alltså ålegat S.E. att anmäla ändringen och kommunen har trots nämnda kontroll inte fått vetskap om förändringen förrän under 1989, varför återbetalning för tid dessförinnan inte skall ske.

Va-nämnden yttrade:

Det är ostridigt att S.E. varje år under perioden 1980–1988 har debiterats och erlagt två lägenhetsavgifter.

S.E. har uppgett att ombyggnaden från två lägenheter till en skedde under 1972 och därvid åberopat ett byggnadslov från samma år. Kommunen har utan angivande av någon annan tidpunkt eller utredning hänvisat till att det inte klarlagts när ombyggnaden kom till stånd.

Vad som förekommit ger enligt Va-nämndens bedömning inte anledning att ifrågasätta S.E:s uppgift att huset haft sin nuvarande utformning i vart fall under åren 1980–1988. Enligt va-taxan har S.E. vid sådant förhållande varje år under den perioden betalat en lägenhetsavgift för mycket.

Att S.E. försummat sin anmälningsskyldighet enligt ABVA betar honom inte rätten till återbetalning av för mycket erlagda avgifter. Hans fastställetsalan skall därför vinna bifall i denna del.

Något lagligt stöd för att mot kommunens bestridande erhålla indexuppräkningsfinns inte. Däremot är S.E. i enlighet med kommunens medgivande berättigad till ränta enligt 5 § räntelagen på återbetalningsbeloppen.

Va-nämnden fastställde att kommunen är skyldig att till S.E. återbetala de omtvistade lägenhetsavgifterna jämte ränta.

Beslut: 1991-03-11, BVa 13

Mål nr: Va 579/89